

tutten derfor skal vedvare. Det er, saa vidt mig bekendt, en ganske enestaaende Adgang, man derved vil give Kommunen til at gribe ind i private Forhold, og det vil tage sig helt urimeligt ud, naar vi tænke os de Tilfælde, som ogsaa omfattes af Forslaget, og som man jo godt kan tænke sig, at der i den Overenskomst, hvorved Servituten er stiftet, udtrykkelig staaar, at Kommunen aldeles ingen Ret har, men at det skal kun være en Ret for private. Desuagtet vil Kommunen, hvis dette Ændringsforslag bliver vedtaget, have Ret til at blande sig ind deri og til at fordre Ændringen opretholdt.

Jeg er, som sagt, imod det, fordi jeg finder, at vi skulle fremfor alt opstille vore Retsregler saaledes at der bliver Lighed for Loven; men det vil der aldeles ikke blive. Den servitutpligtige Ejendom, hvis Ejere kan finde, hvem der er den servitutberettigede, og som kan komme overens med ham, han kan faa Servituten slettet ud, uden at Kommunen kan blande sig deri. Den, der derimod har formelle Vanskeligheder ved at faa udslettet af Foliet de Servitutbehæftelser, der findes, maa nu finde sig i, at Kommunen blander sig ind og paastaar, at offentlige Interesser kræve Servituten opretholdt.

Jeg skal ikke berøre, hvad der er offentlige Interesser — det er et meget vagt Begreb — men kun udtale, at det er et Spørgsmaal, om ikke Ændringsforslaget vil virke aldeles selvmorderisk paa Lovforslaget. Som det er nu, er det jo saaledes, at man i visse Tilfælde ikke kan blive af med en Servitut, fordi man ikke kan fremskaffe nogen, som man kan sagsøge, man kan overhovedet ikke faa Proces anlagt, og saaledes ikke faa Servituten mortificeret. Men hvis Loven kommer ud med den her foreslaaede Ændring, og man benytter Loven, bliver man meget værre stillet, thi man kan ikke vide i Forvejen, om ikke Kommunen blander sig ind i det og saa kan man faa fastslaaet, at Servituten aldeles ikke kan slettes ud. Altsaa man bliver meget værre stillet, end man var i Forvejen. Som det er nu, hvor man ikke kan faa Servituten mortificeret, er det jo saaledes, at man kan sige: der er ingen, der kan faa Interesse af den, men jeg kan ganske vist ikke faa den udslettet; men har man at gøre med fornuftige Folk, der ville købe Ejendommen eller ville bygge, ville de ikke bryde sig om den. Men vil man benytte Loven med denne Ændring, bliver man langt værre stillet, idet man risikerer, at Kommunen blander

sig ind og erklærer, at der er offentlige Interesser med i Sagen, og at man derfor ikke kan slette Servituten. Jeg tror, at dette praktiske Hensyn maatte medføre, at vi ikke kom ind paa det. Jeg tror, det vil medføre, at hele Loven slet ikke naar sin Hensigt.

Men der er egentlig — tror jeg — ogsaa en Grundfejl i det Synspunkt paa hvilket hele Ændringsforslaget hviler, nemlig dette, at da Lovgivningsmagten her er i Færd med at gøre noget rigtig godt og at vise en Velgerning, kan det ikke skade til Gengæld at tage en Fordel, naar man synes Kommunen kan faa den. Men dette Synspunkt er i Virkeligheden helt forkert. Forholdet er nemlig det, at vor Lovgivning paabyder, at Servitutter skulle være tinglæste for at være forbindende for de hinanden efterfølgende Ejere af en fast Ejendom. Derfor er Servituten tinglæst, men det er jo aldeles ikke for de paagældende Ejeres eller Ejendommens Skyld; tværtimod, de vare helst fri for det. Og Forholdet er i Virkeligheden slet ikke det, at man giver disse Ejere en Begunstigelse, som de ikke have Krav paa, og at man derfor kunde tage et Vederlag fra dem paa anden Maade; nej, Forholdet er tværtimod det, at det er slet ikke i de servitutpligtige Ejendommers Interesse, men det er omvendt i de servitutberettigede Ejendommers og Ejeres Interesse, at man har lagt et tinglæst Baand paa de paagældende Ejendomme. Og jeg synes rigtignok, at det er en ganske simpel Retfærdighedsfordring at stille til Lovgivningsmagten, at naar den selv lægger et Baand paa en Ejendom, maa den ogsaa anwise en Maade, paa hvilken det kan skaffes væk, naar der efter de retlige Kendsgerninger, hvorpaa Servituten grunder sig, slet ikke er Tale om, at nogen har denne Ret. Derfor er det, at jeg i Udvalget ikke har kunnet slutte mig til Ændringen, og jeg kan ikke anbefale Tinget at vedtage den.

Lange: Det er nu paa andet Aar, at vi have dette Lovforslag liggende her i Tinget, og da jeg antager, at dets Vedtagelse vil have temmelig stor Betydning for adskillige Mennesker, synes jeg, at man skulde sørge for at komme til Enighed her, for at vi i Aar kunne faa dette Lovforslag gjort færdig. Vi Ikke-Jurister, der have siddet i Udvalget, have naturligvis saa godt som den meste Tid siddet som Tilhørere og have hørt paa de forskellige Anskuelser, der have gjort sig gældende hos de Jurister, som have været i Udvalget. Jeg til-